

15 Μαρτίου 2012
Αριθμ. Πρωτ.: 146378/9603/2012
Πληροφορίες: Αναστασία Τοπαλίδου
(τηλ.:XXXXXXXX)
Γιάννης Κωστής
(XXXXXXXX)

1. Διοίκηση ΙΚΑ

Γενική Διεύθυνση Ασφαλιστικών Υπηρεσιών
Διεύθυνση Παροχών
Αγ.Κωνσταντίνου 8
102 41 Αθήνα

2. ΙΚΑ -ΕΤΑΜ Περιφερειακό Υποκατάστημα Απονομής Συντάξεων

- Γραφείο Διευθυντή Υποκαταστήματος
 - Γραμματεία Τ.Δ.Ε.
- Νικηφόρου 14-16
104 37 Αθήνα

ΘΕΜΑ: «Η προσμέτρηση του χρόνου επιδοτούμενης ανεργίας σύμφωνα με τον ν. 2084/92 και για τη συμπλήρωση των ειδικών προϋποθέσεων, των 100 ημερών εργασίας ανά έτος την τελευταία πενταετία, για τη θεμελίωση δικαιώματος μειωμένης σύνταξης»

Αξιότιμες / οι κυρίες / κύριοι,

Ο Συνήγορος του Πολίτη έλαβε αναφορά από την **κυρία XXXXXXXX**, η οποία ζητάει την παρέμβαση της Αρχής διαμαρτυρούμενη για την απόρριψη αίτησης συνταξιοδότησης που είχε υποβάλει (με αριθμ. XXXXXXXX) και η οποία απερρίφθη λόγω έλλειψης των ειδικών χρονικών προϋποθέσεων και ειδικότερα των 100 ημερών ασφάλισης ανά έτος την τελευταία πενταετία.

Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχει, έως αυτή την στιγμή, στη διάθεσή του ο Συνήγορος του Πολίτη προκύπτει ότι η κυρία XXXXXXXX διαθέτει 9.018 Η.Ε. εκ των οποίων πλέον των 100 Η.Ε. κατά έτος για τα έτη 2007 έως 2010, ενώ για το έτος 2006 δεν έχει καθόλου ημέρες εργασίας. **Επισημαίνεται ωστόσο δεδομένου ότι αποτελεί το επίδικο στοιχείο της υπό κρίσης περίπτωσης, ότι για το χρονικό διάστημα από 13.1.2006 έως 12.1.2007, η κυρία XXXXXXXX επιδοτήθηκε λόγω ανεργίας, στοιχείο που όπως υποστηρίζει προσκόμισε προκειμένου να ληφθεί υπόψη.**

Στη συνέχεια, το Περιφερειακό Υποκατάστημα με την αριθμ. 25577/10.11.2011 απόφαση Διευθυντή απέρριψε το σχετικό αίτημα με το αιτιολογικό ότι, «αν και έχει πραγματοποιήσει τις απαιτούμενες 4500 ημέρες ασφάλισης δεν έχει

100 Η.Ε τουλάχιστον σε κάθε χρόνο της πενταετίας πριν την υποβολή της αίτησης (2006=0, 2007= 228, 2008=240,2009= 224, 2010=116)». Κατά της ανωτέρω απόφασης η κυρία ΧΧΧΧΧΧΧ υπέβαλε την αριθμ. **206259/25.11.2011 ένσταση** διαμαρτυρούμενη επειδή δεν λήφθηκε υπόψη ο χρόνος επιδότησης λόγω ανεργίας για τη συμπλήρωση των 100 Η.Ε. που απαιτούνται για το έτος 2006, χρόνο τον οποίο αφενός δεν εξαιρούν, τουλάχιστον ρητά, οι διατάξεις του άρθρου 40 παρ. 1 του ν. 2084/92 όπως αντικαταστάθηκε με το ν. 2335/1995, άρθρο 5 και αφετέρου αναγνωρίζουν ανεπιφύλακτα ως συντάξιμο και για την συμπλήρωση των «ειδικών προϋποθέσεων» αλληπάλληλες Αποφάσεις του ΣτΕ, σε σημείο που να υφίσταται πλέον πάγια νομολογία του Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου (Ενδεικτικά:1175/2005 ΣτΕ, 20/2006 ΣτΕ, 2282/2009 ΣτΕ, 981/2010ΣτΕ).

Με το παρόν έγγραφο, ο Συνήγορος του Πολίτη επιθυμεί πριν την έκδοση της σχετικής απόφασης της ΤΔΕ, να θέσει υπόψη σας ορισμένες σκέψεις και απόψεις, όσον αφορά την κρίση του ουσιαστικού ζητήματος, κατά πόσο δηλαδή πληρούνται στο πρόσωπο της κυρίας ΧΧΧΧΧΧΧ, οι προϋποθέσεις συνταξιοδότησής για μειωμένη σύνταξη γήρατος, ευελπιστώντας ότι έτσι θα συμβάλλουμε στην δίκαιη κρίση του αιτήματος, ώστε η όποια απόφαση ληφθεί να μην αφήσει περιθώρια βάσιμης αμφισβήτησης, ως προς την ορθότητά της.

1. Το υφιστάμενο νομοθετικό πλαίσιο και η ερμηνευτική εκδοχή της αριθμ. 32/1993 εγκυκλίου του ΙΚΑ.

Το κρίσιμο στοιχείο στην προκειμένη περίπτωση είναι εάν ο χρόνος επιδότησης λόγω ανεργίας μπορεί να ληφθεί υπόψη για τη συμπλήρωση των προϋποθέσεων συνταξιοδότησης για μειωμένη σύνταξη λόγω γήρατος.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 28 του Α.Ν. 1846/1951 όπως αντικαταστάθηκαν από τις διατάξεις του ν. 1902/90, άρθρο 27 παρ. 1 περ. 3^α ορίζεται ότι,

« 3.α) Αν ο ασφαλισμένος συμπλήρωσε τον αριθμό ημερών εργασίας της παρ. 1, από τις οποίες ανά εκατό τουλάχιστον σε καθένα από τα πέντε ημερολογιακά έτη τα αμέσως προηγούμενα του έτους, κατά το οποίο υποβάλλεται η αίτηση, δικαιούται σύνταξη γήρατος μειωμένη κατά το 1/ 200 της πλήρους μηνιαίας σύνταξης, για κάθε μήνα που λείπει από τα όρια ηλικίας, που ορίζονται στην παράγραφο 1 αντιστοίχως, εφ' όσον συμπλήρωσε το 60ό έτος της ηλικίας προκειμένου για ασφαλισμένο και το 55ο ομοίως προκειμένου για ασφαλισμένη».

Επίσης στο άρθρο 40 παρ. 1 του ν. 2084/92 όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 5 του ν. 2335/95 προβλέπεται ότι,

« "1. Ως Χρόνος ασφάλισης στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης λογίζεται, πλην του χρόνου πραγματικής ή προαιρετικής ασφάλισης: α) ο χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας, β) ο χρόνος γονικής άδειας ανατροφής παιδιών, γ) ο χρόνος **επιδότησης λόγω ασθένειας και τακτικής ανεργίας** και δ) ο χρόνος εκπαιδευτικής άδειας άνευ αποδοχών και μέχρι δύο (2) ετών, κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 2 του άρθρου αυτού." 2. Η αναγνώριση και εξαγορά του χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας ενεργείται κατά τις διατάξεις του ν. 1358/1983 (ΦΕΚ 60 Α`) όπως ισχύουν κάθε φορά. Ο χρόνος επιδότησης λόγω ασθένειας και τακτικής ανεργίας συνυπολογίζεται για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω γήρατος και μέχρι διακόσιες (200) ημέρες την τελευταία δεκαετία πριν από την υποβολή της αίτησης συνταξιοδότησης για την επιδότηση λόγω ασθένειας και

μέχρι διακόσιες (200) ημέρες για την επιδότηση τακτικής ανεργίας κατά το αυτό χρονικό διάστημα».

Η απόρριψη της αίτησης συνταξιοδότησης της κυρίας XXXXXX από το Περιφερειακό Υποκατάστημα Συντάξεων και η μη προσμέτρηση στις 100 Η.Ε μέρους του χρόνου επιδοτούμενης ανεργίας που είχε το 2006, προφανώς, στηρίζεται στην αριθμ. 32/1993 εγκύκλιο του Ιδρύματος σύμφωνα με την οποία,

«Οι παραπάνω ημέρες επιδότησης (σημ. λόγω ανεργίας ή ασθένειας) θεωρούνται χρόνοι ασφάλισης και συνυπολογίζονται μόνο για τη θεμελίωση δικαιώματος σε σύνταξη λόγω γήρατος με όλες τις γενικές διατάξεις (π.χ. βαρέα, μητέρες, δεύτερη σύνταξη κλπ) και όχι για τον υπολογισμό του ποσού της σύνταξης. Ο συνυπολογισμός γίνεται μόνο για τη συμπλήρωση των γενικών προϋποθέσεων συνταξιοδότησης δηλαδή των 4.500 ή 5.500 κλπ ημερών εργασίας και όχι των ειδικών προϋποθέσεων όπως είναι αυτές των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελματιών ή τα 100 ημερομίσθια κάθε χρόνο την τελευταία πενταετία προκειμένου για μειωμένη σύνταξη λόγω γήρατος».

2. Η αρχή της εύνοιας προς τον ασφαλισμένο, (υπό την έννοια της υιοθέτησης της λιγότερο επαχθούς ερμηνείας), ως εκδήλωση της αρχής της χρηστής διοίκησης

Ωστόσο, από πουθενά δεν συνάγεται ευθέως, εξετάζοντας τη σχετική διάταξη του ν. 2084/92 όπως αντικαταστήθηκε με το άρθρο 5 του ν. 2335/95, ότι η εφαρμογή της περιορίζεται σε κάποιες περιπτώσεις συνταξιοδότησης (π.χ. γενικές περιπτώσεις συνταξιοδότησης με πλήρη σύνταξη), εξαιρώντας κάποιες άλλες (μειωμένη σύνταξη γήρατος), ούτε διαφοροποιείται το σχετικό δικαίωμα που δίνεται από το νόμο ανάλογα με το εάν οι ημέρες αυτές (τακτικής ανεργίας ή ασθένειας) συνυπολογίζονται για τη συμπλήρωση των 4.500 Η.Ε. αλλά όχι για τις 100 Η.Ε τουλάχιστον ανά έτος στην κρίσιμη πριν από τη συνταξιοδότηση πενταετία. Άλλωστε, εάν κάτι τέτοιο ήταν στις προθέσεις του νομοθέτη, θεωρούμε ότι θα γινόταν σαφής αναφορά στις εξαιρούμενες, από τη συγκεκριμένη διάταξη, συνταξιοδοτικές περιπτώσεις, κάτι που δεν συντρέχει στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Θεωρούμε αναγκαίο να τονιστεί ότι η βούληση του νομοθέτη του ν. 2084/92 να αναγνωρίσει ως χρόνο ασφάλισης και το χρόνο επιδοτούμενης ανεργίας, υπό την έννοια της προστασίας των ατόμων που υποχρεωτικά βρίσκονται εκτός εργασίας και αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο της ανεργίας αποκτά μείζονα θεμελίωση και στη σημερινή κοινωνικοασφαλιστική συγκυρία.

Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι τα δύο τελευταία χρόνια και παρά τις προβλέψεις του άρθρου 148 παρ. 1 του Ν. 3655/2008 για αύξηση των ημερών εργασίας προκειμένου να χορηγηθούν παροχές ασθένειας σε είδος, έχει δύο φορές προβλεφθεί προσφάτως (άρθρο 35 ν. 3996/2011 & άρθρο 138 του ν. 4052/2012) η διατήρηση των 50 ημερών ασφάλισης προκειμένου να αντιμετωπιστούν, στο μέτρο του δυνατού, οι συνέπειες της ογκούμενης ανεργίας του ενεργού πληθυσμού της χώρας.

Επιπροσθέτως σύμφωνα με την αρχή της εύνοιας προς τον ασφαλισμένο, ως εκδήλωση της αρχής της χρηστής διοίκησης, η οποία οφείλει να διέπει, πρωτίστως την λειτουργία του Ιδρύματος ως ασφαλιστικού οργανισμού, «εν' όψει της πολυπλοκότητας των κοινωνικοασφαλιστικών ρυθμίσεων με τις οποίες εκδηλώνεται η ιδιαίτερη μέριμνα του Κράτους υπέρ κατηγοριών προσώπων που έχουν ανάγκη αυξημένης κοινωνικής προστασίας, γεννάται η υποχρέωση των ασφαλιστικών

οργάνων να υιοθετούν τη λιγότερο επαχθή ερμηνεία για τους ασφαλισμένους. Με άλλα λόγια, οι αμφιβολίες θα πρέπει να τέμνονται με βάση την επιείκεια υπέρ του ασφαλισμένου» (Στεργίου Α, Εφημερίδα Διοικητικού δικαίου: Νομοθεσία, Νομολογία-Θεωρία, τ. 4, 2011, εκδόσεις Σάκκουλα, σελ 511)

Τούτο άλλωστε αποτελεί παραδοχή και της Διοίκησης του ΙΚΑ – ΕΤΑΜ δεδομένου ότι η τελευταία έχει επανειλημμένως εκφράσει την άποψη ότι μεταξύ των αρχών της κοινωνικής ασφάλισης σε θέματα συνταξιοδότησης είναι και «**η ευμενής ερμηνεία διατάξεων που χορηγούν ασφαλιστικές παροχές**»

3. Η παγίως διατυπωμένη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας

Η δε περίπτωση που εξετάζουμε αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα, τέτοιας προσέγγισης του δικαίου της κοινωνικής ασφάλισης αφού με βάση τη διατύπωση του νόμου και πέραν της, τουλάχιστον, αυστηρής εκδοχής της προ εικοσαετίας εγκυκλίου, έχει έκτοτε νομολογιακά κατοχυρωθεί η αντίθετη και ευμενέστερη ερμηνευτική εκδοχή.

Και βεβαίως δεν είναι δυνατόν η επαναλαμβανόμενη ερμηνευτική εκδοχή του Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου να αγνοηθεί από την Διοίκηση κατά την έκδοση των Αποφάσεών της.

Πιο συγκεκριμένα, το Συμβούλιο της Επικρατείας με τις αριθμ. 1175/2005 ΣτΕ, 20/2006 ΣτΕ, 2282/2009 αλλά και την 981/2010 ΣτΕ που αναφέρεται στις περιπτώσεις επικουρικής ασφάλισης αποφάνθηκε ότι σύμφωνα με την έννοια της διάταξης του άρθρου 40 του ν. 2084/1992 όπως αντικαταστάθηκε από την παρ. 1 του άρθρου 5 του ν. 2335/1995 εάν ο ασφαλισμένος δεν συμπληρώνει 100 ημέρες εργασίας ανά έτος στην κρίσιμη πριν από τη συνταξιοδότηση του πενταετία, προκειμένου να λάβει μειωμένη σύνταξη λόγω γήρατος, υπάρχει η δυνατότητα συνυπολογισμού των ημερών επιδότησης λόγω τακτικής ανεργίας μέχρι 200 ημέρες προς συμπλήρωση των 100 ημερών ανά έτος.

Ειδικότερα στο σκεπτικό της αριθμ. 2282/2009 απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας αναφέρεται: «**Κατά την έννοια της τελευταίας διατάξεως, ενόψει της αδιάσπικτης διατυπώσεώς της, ο χρόνος κατά τον οποίο ο ασφαλισμένος επιδοτήθηκε λόγω τακτικής ανεργίας συνυπολογίζεται για τη συμπλήρωση των ελαχίστων προϋποθέσεων που απαιτούνται για τη θεμελίωση δικαιώματος συντάξεως λόγω γήρατος σε κάθε περίπτωση, δηλαδή όχι μόνον της πλήρους συντάξεως αλλά και της μειωμένης που προβλέπει η παράγραφος 3α του άρθρου 28 του αν.ν. 1846/1951 (πρβ. ΣΕ 3695/2005 επταμ.). Εξυπακούεται, πάντως, ότι ο συνυπολογισμός αυτός των ημερών επιδοτήσεως λόγω τακτικής ανεργίας θα χωρίσει υπό τις προϋποθέσεις που τάσσει η διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 40 του ν. 2084/1992 (ήτοι μέχρι 200 ημέρες κατά την τελευταία δεκαετία πριν από την υποβολή της αιτήσεως για συνταξιοδότηση) (Σ.Ε. 20/2006). Περαιτέρω, οι ανωτέρω διατάξεις, στην περίπτωση κατά την οποία ο ασφαλισμένος του ΙΚΑ δεν συμπληρώνει 100 ημέρες εργασίας ανά έτος στην κρίσιμη πριν από τη συνταξιοδότησή του πενταετία, προκειμένου να λάβει μειωμένη σύνταξη λόγω γήρατος, καθιερώνουν τη δυνατότητα συνυπολογισμού των ημερών επιδότησης λόγω τακτικής ανεργίας μέχρι 200 ημέρες προς συμπλήρωση των 100 ημερών ανά έτος.....».**

4. Η δράση της Διοίκησης ενόψει της Νομολογίας του ΣΤΕ

Έτσι λοιπόν, σύμφωνα και με την αρχή της χρηστής διοίκησης, η οποία πρέπει να διέπει την δράση της Δημόσιας της Διοίκησης, τα όργανα της τελευταίας δεν είναι δυνατόν να αγνοούν την άποψη του Συμβουλίου της Επικρατείας, (στην προκειμένη μάλιστα περίπτωση πρόκειται για **πάγια νομολογία** του Ανώτατου Δικαστηρίου), όταν αυτό έχει και μάλιστα πολύ πρόσφατα αποφανθεί επί του ίδιου ακριβώς ζητήματος. Και τούτο διότι, όπως έχει επισημανθεί, «δεν πρέπει να αγνοούμε και την άμεση ρυθμιστική επίδραση στη δικαστική και διοικητική πρακτική, της νομολογίας ιδίως του Συμβουλίου της Επικρατείας και όταν ακόμη δεν έχει διαμορφωθεί γενική αρχή του διοικητικού δικαίου. Ειδικότερα κατά τις διατάξεις του άρθρου 50 παρ. 5 του Π.Δ. 18/1989 οι ακυρωτικές αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας «αποτελούν μεταξύ των διαδίκων δεδικασμένο». Εξάλλου, κατά τις διατάξεις του άρθρου 95 παρ. 5 του Συντάγματος «Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις» και του Συμβουλίου της Επικρατείας. Η ορθή όμως εφαρμογή του νόμου δεν επιτρέπει στη Διοίκηση, ενόψει της αρχής της χρηστής διοίκησης όπως προκύπτει από την αρχή της ισότητας να αγνοήσει την άποψη του Συμβουλίου της Επικρατείας, για την νομιμότητα της λύσης που επιβάλει μια συγκεκριμένη ακυρωτική απόφαση και απέναντι στους διοικούμενους που δεν έχουν καταφύγει ενώπιον του, καίτοι συντρέχει και γι' αυτούς ταυτότητα πραγματικών και νομικών γεγονότων. Επιβάλλεται δηλαδή η Διοίκηση να αντιμετωπίσει κατά τον ίδιο τρόπο όσες περιπτώσεις είναι όμοιες με εκείνη της ακυρωτικής απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας» (Τάχος Α.Ι. Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο, 9^η έκδοση, εκδ. Σάκκουλα 2008, σελ 126).

Ακριβώς για την θέση που κατέχουν οι νομολογιακοί κανόνες στο πλαίσιο λειτουργίας και της Διοίκησης, ο Ε. Σπηλιωτόπουλος γράφει ότι «Στα πλαίσια της ελληνικής έννομης τάξης, στο πεδίο του διοικητικού δικαίου με τις αποφάσεις του ΣΤΕ διαμορφώνονται, κατά τον ίδιο τρόπο όπως και στη Γαλλία, αν και σε περιορισμένη έκταση, νομολογιακοί κανόνες. Με τους κανόνες αυτούς ρυθμίζονται υποχρεωτικές προϋποθέσεις της δράσης των διοικητικών οργάνων κυρίως, δηλαδή όροι με τους οποίους τα διοικητικά όργανα μπορούν ή οφείλουν να εκδίδουν πράξεις, οι οποίες είναι αναγκαίες για την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους και παράγουν έτσι έγκυρα έννομα αποτελέσματα. Η δε παραβίαση των νομολογιακών αυτών κανόνων είναι λόγος ακυρώσεως των πράξεων των διοικητικών οργάνων και συνεπώς λόγος κατάρτησης των ρυθμίσεων που θεσπίζουν οι πράξεις αυτές, γιατί δεν εκδόθηκαν σύμφωνα με τους νομολογιακούς κανόνες οι οποίοι καθορίζουν την έκδοσή τους. Τούτο αποτελεί και τη νόμιμη βάση της απαίτησης των διοικούμενων για αποζημίωση της βλάβης που έχουν υποστεί από μία τέτοια πράξη». (Σπηλιωτόπουλος Ε., Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου Ι, 12^η έκδοση, Εκδ. Σάκκουλα 2007, σελ 78-79)

5. Διαπιστώσεις- Πρόταση του Συνηγόρου του Πολίτη

Τούτων δοθέντων ο Συνήγορος του Πολίτη θεωρεί ότι σύμφωνα με το υφιστάμενο νομοθετικό πλαίσιο και δεδομένης της μη ύπαρξης αντίθετης διάταξης, ο χρόνος επιδοτούμενης ανεργίας συνυπολογίζεται για την συμπλήρωση των ελάχιστων προϋποθέσεων που απαιτούνται για τη θεμελίωση σύνταξης λόγω γήρατος σε κάθε περίπτωση δηλαδή, τόσο για τη θεμελίωση της πλήρους σύνταξης όσο και της μειωμένης, όπου ο χρόνος αυτός προσμετράται τόσο στο συνολικό χρόνο ασφάλισης όσο και στο χρόνο των 100 Η.Ε. ανά έτος κατά την τελευταία πενταετία. Με άλλα λόγια ο χρόνος επιδοτούμενης ανεργίας συναποτελεί παράμετρο διατήρησης ενεργού του ασφαλιστικού δεσμού.

Τελειώνοντας είναι ανάγκη να σας αναφέρω, αν και εκ περισσού, ότι η εν προκειμένω διαμεσολάβηση του Συνηγόρου του Πολίτη δεν έχει, σε καμιά περίπτωση, την έννοια να προκαταλάβει την ανεξάρτητη κρίση της Τ.Δ.Ε., η οποία θα συζητήσει την ένσταση της κυρίας XXXXXX, παρεμβαίνοντας υπέρ της μιας ή της άλλης πλευράς, πολύ δε περισσότερο να υποκαταστήσει, στην αρμοδιότητά του, το ανώτερο αυτό ασφαλιστικό όργανο του Ιδρύματος.

Αντιθέτως, μοναδικός στόχος, (στο πλαίσιο των διατάξεων του Ν. 3094/2003) της παρέμβασης της Αρχής, αποτελεί η συμβολή της στην επίλυση του προβλήματος, θέτοντας υπόψη των μελών της στοιχεία τα οποία ενδεχομένως δεν έχουν ληφθεί υπόψη, έτσι ώστε έχοντας πλήρη γνώση όλων των δεδομένων, η οποία Απόφαση ληφθεί στην βάση των αρχών που διέπουν την λειτουργία της Κοινωνικοασφαλιστικής Διοίκησης και ειδικότερα της αρχής της χρηστής διοίκησης η οποία είναι ανάγκη να εφαρμόζεται με μεγαλύτερη έμφαση στο πεδίο της κοινωνικής ασφάλισης, αλλά και σύμφωνα με το κοινό περί δικαίου αίσθημα, να μην αφήνει περιθώρια αμφισβητήσεων, ειδικά σε περιπτώσεις όπως η συγκεκριμένη. Και τούτο διότι τα αποτελέσματα μιας ενδεχόμενης απόρριψης της αίτησης συνταξιοδότησης της κυρίας XXXXXXXX είναι ιδιαίτερα δυσμενή για την ασφαλισμένη αφού οδηγούν στη μετάθεση της συνταξιοδότησής της σε χρόνο που μπορεί να προσεγγίζει και τη δεκαετία.

Επιπροσθέτως, επιτρέψτε μου να επισημάνω ότι είναι απαραίτητο, σύμφωνα και με το άρθρο 17 του Ν. 2690/99, η Απόφαση της ΤΔΕ να συνοδεύεται από σαφή, ειδική και επαρκή αιτιολογία, η οποία θα πρέπει είτε να προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, τα οποία, στην περίπτωση αυτή, κοινοποιούνται στον ενδιαφερόμενο, είτε να περιέχεται σε αυτό καθαυτό το σώμα της Απόφασης.

Κατόπιν των ανωτέρω παρακαλούμε για τις απόψεις κατ' αρμοδιότητα κάθε φορέα, προς τον οποίο απευθύνεται η παρούσα επιστολή, επί του ανωτέρω ζητήματος.

Ειδικότερα το Περιφερειακό Υποκατάστημα Συντάξεων παρακαλείται αφενός να την θέσει υπόψη των μελών της ΤΔΕ και αφετέρου προκειμένου να συνεχιστεί και να ολοκληρωθεί, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 4 του Ν. 3094/2003 και στο άρθρο 4 του Π.Δ. 229/1999, η έρευνα της αναφοράς της κυρίας XXXXXXXX από τον Συνήγορο του Πολίτη, να μας κοινοποιήσει την σχετική απόφαση της Τ.Δ.Ε., καθώς και άλλων στοιχείων του φακέλου, τα οποία θεωρούνται κρίσιμα, για την από μέρους μας απόκτηση πλήρους και σαφούς εικόνας του προβλήματος.

Με την πεποίθηση ότι θα έχουμε σύντομα απάντηση εκ μέρους σας, σας ευχαριστώ εκ των προτέρων για την συνεργασία και παραμένουμε πάντοτε στη διάθεσή σας, τόσο εγώ όσο και οι συνεργάτες μου, για κάθε περαιτέρω πληροφορία ή διευκρίνιση θελήσετε.

Με εκτίμηση

Ιωάννης Σακέλλης
Βοηθός Συνήγορος του Πολίτη

Κοινοποίηση:

1. **Γενική Γραμματεία Κοινωνικών Ασφαλίσεων**
Διεύθυνση Κύριας Ασφάλισης Μισθωτών
Σταδίου 29
101 10 Αθήνα
2. XXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXX